

L'Any Cabrera

Foren les nostres terres, aquesta zona on s'uneixen Catalunya, Aragó i el País Valencià, les que veieren el seu pas, les que patiren la duresa de que tantes vegades donà mostres el Tigre del Maestrat. Morella es convertí en el seu feu, però altres poblacions serveixen encara el record de la seva petja: Gandesa, tants cops assetjada, Vall-de-roures, Beseit... I foren aquells set anys els que decidiren la seva vida. Cabrera passà no tan sols a la història, passà a formar part de la llegenda, de l'imaginari de tot un poble. De la seva banda la literatura també s'ha apropiat la seva figura, pensem a tall d'exemple i si més no en l'extraordinària novel·la *"Les Històries Naturals"* de Joan Perucho.

Recordat sempre entre nosaltres, Ramon Cabrera ho ha estat encara més aquest 2006 que ara acaba, any que ha marcat el 200 aniversari del seu naixement. Els actes s'han succeït arreu del territori: itineraris carlistes, presentacions de llibres, jornades d'estudi, taules rodones, la Fira del Llibre i de l'Autor Ebrenc, el Congrés Internacional Ramon Cabrera a Tortosa, inaugurat per Carles Hug de Borbon-Parma, actual Pretendent de la branca carlista... Hem comptat amb la presència de literats, d'historiadors de la talla i prestigi de Sánchez Cervelló o Pedro Rújula, amb projecció de documentals, i més encara. Per últim, el passat 27 de desembre, dia del Bicentenari, es va cloure aquest anomenat any Cabrera. On s'havia de fer, a Morella, amb una ofrena davant la placa commemorativa instal·lada al castell.

Tot un any doncs, un any en el decurs del qual hem pogut constatar que la memòria de Ramon Cabrera és ben viva entre nosaltres.

Nascut l'any 1806 a Tortosa, Ramon Cabrera finava el 24 de maig de 1877 a Wentworth, Anglaterra, on visqué una mena d'exili daurat com a espòs de Marianne Catherine Richards, dama de l'alta societat britànica que li donà cinc fills (Maria Teresa, Ramon, Ferran, Leopold Carles i Ada Beatrice). Dos anys abans de la seva mort havia reconegut Alfons XII.

Una trajectòria sorprenent la seva, més si tenim en compte que el destí d'aquell noiet semblà, en un principi, l'Església. En esclatar la guerra de 1833-40, l'antic seminarista s'uní a les partides, als que recolzaven Carles Maria Isidre, el Pretendent; ben aviat es convertiria en un cap indiscutible i, juntament amb Zumalacárregui, en un dels cabdills més carismàtics de les forces carlistes.